

РЕШЕНИЕ

№ 34003

гр. София, 17.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав, в
публично заседание на 17.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Слава Гьошева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разглежда дело номер **4239** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 186, ал. 4 от Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС). Образувано е по жалба на “Плей кльб” ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес: гр. С.,[жк], [улица], ет. 4, офис 7, представлявано от В. Б. Ч., в качеството ѝ на управител, чрез Адвокатско дружество „В. К.“, Булстат[ЕИК], чрез адв. Д. В., САК, съдебен адрес: [населено място],[жк], [улица], ет. 4, офис 7, Адвокатско дружество „В. К.“, срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-108-0153060/27.02.2024 г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“ – П. към Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ на Националната агенция за приходите, с която на основание чл. 186, ал.1, т.1, б. “а” от ЗДДС му е наложена принудителна административна мярка запечатване на търговски обект - детски център „Капела Плей“, находящ се в [населено място], [улица], ет.2, стопанисван от „Плей Кльб“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и забрана за достъп до него за срок от 7 /седем/ дни.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна поради нарушение на материалния закон и процесуалните правила. На първо място се изтъква довода, че при проверката на 20.01.2024 г. в обекта са установени конкретни фактически основания, които не се признават от страната, но на база на изложените са постановени няколко мерки- ПАМ, както и са наложени санкции с Наказателни постановления № 758886-F754291 от 26.02.2025 г. срещу дружеството, имуществената санкция в размер на 1000 лева, по което била заплатена и НП № 758885-F752482 от 26.02.2025 г., която била предмет на съдебно оспорване пред Районен съд- Пловдив. Сочи се, че тези действия и мерки са несъставомерни, съгласно решение от 04.05.2023 г. по дело С-97/2021 г. на СЕС., което води до извода, че заповедта е издадена в несъответствие с целта на

закона. В решението изрично е подчертано, че чл. 273 от Директива 2006/112 на ЕО за ДДС и чл. 50 от Хартата на основните права на ЕС трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба съгласно която за едно и също неизпълнение на данъчно задължение и след провеждането на самостоятелни производства може да бъде наложена имуществена санкция и мярка "запечатване" на търговския обект. С оглед това се прави довода, че следва да се уважи жалбата. Отделно оспорва да е извършено нарушението на чл.118, ал.1 ЗДДС. Искане се от съда да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв. В.. Претендира разноси по списък на л. 224. Ответната страна оспорва жалбата чрез юрк. Е.. Претендира юрк. възнаграждение при отхвърлянето на жалбата като при уважаването ѝ оспорва размера на адвокатския хонорар.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:

Жалбата от 17.04.2024 г. при връчване от 02.04.2024 г. е в срок, от лице с правен интерес, поради което следва да бъде разгледана по съществото ѝ.

По съществото трябва да се съобрази, че:

На 20.01.2024 г. в 11,00 ч. е била извършена проверка на търговски обект по смисъла на §. 1, т. 41 от ЗДДС –детски център „Капела плей“ в [населено място], [улица], ет.2, стопанисван от жалбоподателя като е прието, че същият е търговец и задължено лице по смисъла на чл. 3 от Наредба Н-18 от 13.12.2006 г. Установено е, че в обекта има касов апарат фискално устройство Daisy FX 1300 с номер на ФУ DY536722 и номер на фискална памет 36734866.

Спорно е от страна на оспорващия дали в 11,00 ч. е направена покупка от Д. Х. на игра с жетони на стойност 20 лв., за което не е издаден касов бон, което е установено от проверката вкл. при преглед на касовата наличност и на дневния финансов отчет от общо 111,25 лв. за деня, за което е съставен АУАН от 01.02.2024 г. /л.120-122/. Констатираните деяния са за това, че е нарушен чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, че търговецът не е регистрирал и отчет продажбата чрез издаването на касова бележка. Съответно е издадено и наказателно постановление № 758886-F754291 от 26.02.2025 г. за наложена административна санкция от 1000 лв. За наличието на същото /описано в заповедта/ страните не спорят, видно от изявленията им в съдебно заседание на 02.04.2025 г. Не е спорно и, че санкцията, наложената с цитираното наказателно постановление е платена, във връзка с което на 16.04.2024 г. е издадена заповед за отмяна на запечатване на обект с № ФК-303-108 (л.17).

Въз основа на тези констатации, обективирани в протокола от проверката сер. АА № 0153060 от 20.01.2024 г. на л. 91-93, съставен от Д. П. Х. и Й. Н. Й. – инспектори по приходите –ответникът е наложил процесната ПАМ на основание чл. 116 вр. чл. 186 от ЗДДС за срок от 7 дни. Изрично е отбелязано, че няма данни за издаване на бележки от кочан. В заповедта са изложени мотиви за размера на срока и смисъла на ПАМ.

Към преписката е представена заповед № ЗЦУ-1148 от 25.08.2020 г., изменена със заповед № ЗЦУ-1157 от 27.08.2020 г., с която изпълнителният директор на НАП определя директорите на дирекции "Контрол" в ТД на НАП, както и началниците на отдели "Оперативни дейности" -ОД да издават заповеди за налагане на ПАМ по чл. 186 от ЗДДС -л. 27. Приложена е заповедта персонално за преназначаването на М. Й. Р. на длъжност Началник отдел в Централно управление на НАП, ГД „Фискален контрол“, Дирекция „Оперативни дейности“, Отдел „Оперативни дейности“- П..

По делото по искане на жалбоподателя е назначена съдебно- почеркова експертиза. Съгласно заключението на назначена по делото съдебно – почеркова експертиза, което съдът кредитира в пълна степен като обективно, ясно, мотивирано и изготвено от компетентно лице става ясно, че подписите под Заповед № 424/16.06.2023 г. и Заповед № 109/15.01.2024 г. не са положени от

собственоръчно от Р. С.. Същите са отпечатъци, положени с помощта на изготвен от подпис, положен от Р. С. тампонен печат- „факсимиле“. Съответно подписите в графи Изпълнителен директор на НАП на Заповед № ЗЦУ-1148 от 25.08.2020 г. и заповед № ЗЦУ-1157 от 27.08.2020 г. са положени от Г. Д..

По делото са приобщени освен представените с жалбата и с административната преписка писмени доказателства и представените от страните доказателства. Събрани са и гласни доказателствени средства чрез разпита на свидетеля В. К. Й.. От показанията на последната се установява, че същата в качеството ѝ на служител е присъствала на извършената проверка на 20.01.2024 г. около 11:00-12:00 часа, когато все още нямало много хора. Дошла двойка, мъж и жена, които били много мили и любезни. Жената ѝ обяснила, че децата ѝ били на кино и им е излязъл някакъв ангажимент и трябва да си тръгнат. Попитала я дали може да им запази един плейстейшън и те като дойдат, да играят. Дала ѝ 20 лв. на рецепцията. Плейстейшънът струвал 9 лв. на час и съответно служителката я питала какво да прави с останалите пари. Тя ѝ отговорила да им предложи каквото си харесат. Тръгнали си и Й. взела парите и ги оставила на бюрото при нея, като не ги е прибираща в касата. Сочил, че не е предоставяла никаква услуга и затова не издала касов бон. Мъжът и жената излезли от обекта, поговорили си две- три минутки и след това се върнали, като госпожата ѝ се представила и легитимираща, че е от НАП и казала, че трябва да съставят опис на касата. Извадили всички пари и започнали да ги описват по вид. Тъй като тя нямало право да вади отчет, извикали управител да извади отчета. Казали ѝ, че разликата между отчета и касата е двадесет стотинки и ѝ казали тези 20 лв. да ги включи в опис. На служителката бил съставен акт.

По делото е изслушана съдебно-техническа експертиза, по която вещото лице дава заключение, че в обекта пристигат мъж и жена. Мъжът излиза от кадър, а жената вади банкнота от 20 лева и я оставя върху барплота. Мъжът се връща при жената, а служителката оставя банкнотата от 20 лева до касата. Мъжът и жената напускат обекта. След минута се връщат. Жената минава зад барплота, а мъжът остава пред него и говори по телефона. Служителката продължава да обслужва клиенти. Мъжът минава зад барплота и разговаря със служителката. Следва проверка на наличността в касата. Идва друга служителка, която асистира на проверяващите лица. Жената напуска обекта, а мъжът остава и заедно със служителката съставят документи. Банкнотата от 20 лева стои до касата.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 145, ал. 1 от АПК от процесуален представител на легитимирана страна и при наличие на правен интерес от оспорване.

Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения, различни от сочените в нея.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ № ФК-108-0153060/27.02.2024 г., година на Началник отдел "Оперативни дейности"-П. към Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ на Националната агенция за приходите представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 146 АПК /така наречените условия за редовно действие на административните актове. При проверката, съдът следва да прецени дали актът е издаден от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуалноправните и материално-правните предпоставки за издаването му и съобразен ли е актът с целта на закона.

В разглеждания случай оспорената заповед е издадена от некомпетентен орган и е нищожна,

независимо от това, че на Началник отдел "Оперативни дейности" в Главна дирекция "Фискален контрол"- П. при ЦУ на НАП изрично като орган по приходите е предоставено правото да налага ПАМ по реда на чл. 186 от ЗДДС. Наред с това по силата на чл. 7, ал. 1, т. 3 от ЗНАП, Началник отдел е посочен за орган по приходите. Обстоятелството, че е налице и изрично оправомощаване от страна на Изпълнителен директор на НАП- Началник отдел "Оперативни дейности" в Главна дирекция "Фискален контрол" да налага ПАМ по реда на чл. 186 от ЗДДС. Нормата на чл. 186, ал. 3 от ЗДДС сочи, че налагането на ПАМ се извършва с мотивирана заповед на органа по приходите или оправомощено от него длъжностно лице, при което достатъчно е и без изрично овластяване на Началник отдел "Оперативни дейности" в Главна дирекция "Фискален контрол" по силата на закона същият да издаде заповед за налагане на ПАМ, защото той е орган по приходите съгласно нормата на чл. 7, ал. 1, т. 3 от ЗНАП. В конкретната хипотеза освен като орган по приходите, Началник отдел "Оперативни дейности"- в Главна дирекция "Фискален контрол" при ТД на НАП притежава и изрично оправомощаване от Изпълнителен директор на НАП да налага ПАМ по реда на чл. 186 от ЗДДС. От своя страна, самият Изпълнителен директор на НАП е орган по приходите по аргумент от нормата на чл. 7, ал. 1, т. 1 от ЗНАП, при което и в хипотезата на оправомощаване от органа по приходите на конкретно длъжностно лице е налице надлежна компетентност. В най-общ смисъл, компетентността на определен административен орган посочва кръга от въпроси, с които той е оправомощен да се занимава, както и правомощията, с които органът разполага за решаването на тези въпроси и с оглед издаването на юридически /административни актове/, компетентността представлява нормативно признатата способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността на държавните органи е израз на специализацията на функциите на държавно управление и очертава кръга от задачи, възложени на отделните органи по осъществяването на определени държавни функции. Най-често, компетентността се определя като система от правомощия-съвкупност от права и задължения от особен характер, предоставени на органа за осъществяване на държавната власт. Значението на компетентността при издаване на административни актове е толкова голяма, че законодателят отчитайки тази значимост е въздигнал липсата на компетентност в първо то основание за оспорване на административните актове- чл. 146, т. 1 АПК/.

По делото не се представиха доказателства за това, че лицето М. Й. Р. е заемала длъжността Началник Отдел "Оперативни дейности" – П. в Главна дирекция "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, независимо от това, че по делото е представена Заповед № 424 от 16.06.2023 г., с която Изпълнителен директор на НАП е преназначил М. Й. Р. на длъжността Началник отдел в ЦУ на НАП, ГД" Фискален контрол" считано от 16.06.2023 година за срок от не повече от 4 години. Цитираната заповед съдържа подпис на Изпълнителен директор на НАП на Р. С., който съгласно неоспореното заключение на съдебно- почерковата експертиза е тампонен печат- факсимиле респ. не е положен собственоръчно от Р. С..

Полагането на подпис свидетелства за формираната воля на органа за издаване на съответния акт и е потвърждение, че този акт изхожда именно от него. В този смисъл съдът приема, че по делото не се съдържат доказателства, че лицето, издало заповедта за налагане на ПАМ заема длъжността- Началник отдел "Оперативни дейности"- П..

Според чл. 59, ал. 2, т. 8, предл. второ от АПК административните актове следва задължително да съдържат подпис на своя издател, като задължителен реквизит, част от задължителното съдържание и форма на акта. Спазването на изискуемата от закона форма е елемент от законовия статут на административните актове. Липсата на подпис е съществен порок, тъй като води до невъзможност да се установи издателят на акта и спазването на изискването за компетентност, което от своя страна съставлява основание за прогласяване на нищожността на акта. Липсата на

този съществен реквизит води до липса на доказателства, че административният акт е издаден от компетентния орган, а липсата на материална и/или персонална компетентност на издателя води до нищожност на издадения от него акт.

По така изложените съображения, съдът формира извод, че оспорената заповед е издадена от некомпетентен орган, което я прави нищожна. Нищожният административен акта не поражда правни последици и следва да бъде обявен за такъв. Жалбата е основателна, но по съображения, различни от сочените в нея.

Относно разносните на оспорващия от 2200 лева по списък, от които 1200 лв. за адв. възнаграждение и възражението на ответника относно адвокатското възнаграждение, следва да се има предвид, че СЕС както по съществото на спора, така и за минимума на адвокатските хонорари се е произнесъл с решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 г. и видно от същото съдът може да го намали и под минимума по Наредба № 1/2004 г. В този случай съдът намира основания за последното- в действителност делото се е развило в няколко съдебни заседания, но същото не се отличава с фактическа и правна сложност, на база на визирана тълкувателна практика на СЕС изначално е ясен изхода от спора, който дори не е правен. От друга страна – не следва да се стимулира поведението на данъчните субекти да не зачитат правилата по издаване на касов бон и обективизирането по този начин на извършените покупки, особено в подобен търговски обект като проверявания. Следователно съдът намира за обосновано адвокатско възнаграждение от 700 лв., поради което следва да се присъди този размер, таксата от 200 лв. (50 лева + 150 лева) и възнагражденията за вещи лица от 800 лева или общо 1700 лв.

Воден от горното и на основание чл. 172 АПК, Административен съд София град

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-108-0153060/27.02.2024 г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“ – П. към Дирекция „Оперативни дейности“ в ГД „Фискален контрол“ на Националната агенция за приходите, с която на основание чл. 186, ал.1, т.1, б. „а“ от ЗДДС му е наложена принудителна административна мярка запечатване на търговски обект - детски център „Капела Плей“, находящ се в [населено място], [улица], ет.2, стопанисван от „Плей Клъб“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] и забрана за достъп до него за срок от 7 /седем/ дни.

ОСЪЖДА НАП да заплати на „Плей клъб“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с адрес: гр. С.,[жк], [улица], ет. 4, офис 7, представлявано от В. Б. Ч., в качеството ѝ на управител, чрез Адвокатско дружество „В. К.“, Булстат[ЕИК], чрез адв. Д. В., САК, съдебен адрес: [населено място],[жк], [улица], ет. 4, офис 7, Адвокатско дружество „В. К.“, сумата от 1700 лева- разноски.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред ВАС чрез АССГ.

На основание чл. 138, ал. 1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Съдия: